

Femte söndagen i Påsktiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Att växa i sanning och tro - Den utlovade Hjälparens söndag

Jes. 12:1-6; 1 Joh. 4:10-16; Joh. 16:5-15 - Ps. 98:1a, 2b - Ibid. v. 1b, 2a, 3-4

+ *I Faderns, och Sonens, och Den Helige Andes namn:*

Om jag möter sanningen och så tror att det är sanningen jag har mött. Väntar jag då till morgondagen med att lita på den?

Den dag jag möter sanningen; kan jag då säga att jag vet allt om den? Även om jag inte vet allt om den – kan jag ändå känna tillit? Det är just det tro handlar om: att inte veta allt och ändå ha tillit.

Jag kan inte vänta till i morgon med att lita till och leva sanningen. När hjärtat vet att det är sanningen som har givit sig till känna, då vill hjärtat också leva och lita.

Det är idag Den utlovade hjälparens söndag. Temat är 'att växa i sanning och tro'. Och vad det kristna livet; livet i den Heliga och apostoliska Kyrkan; Kristi Kyrka, handlar om är att växa i sanning och tro. Det är, och kan inte vara, en enskild angelägenhet. Det kristna livet levs i gemenskap. Att vara kristen och inte tillhöra, är en omöjlighet. Och, med Jesu egna ord, så är det Hjälparen; Helig Ande, som för oss till gemenskapen och sanningen.

Ibland ställs frågan om den kristna läran är bra. Men i det ögonblick man börjar definiera något som "bra" öppnas samtidigt upp för frågan: för vem? Somliga hävdar avsaknaden av gudstro och menar därför att den kristna läran, per definition, inte är något bra. Frågan om huruvida den kristna läran, Jesu budskap, är bra är irrelevant. Den kristna läran är inte "bra". Den är, obekvämt nog, sann.

Inte sällan utgår människan från sig själv och sin egen vilja; sina egna preferenser då hon klassar något som "bra". När något, däremot, är sant, tvingas hon plötsligt att förhålla sig till det som är något annat än sig själv; något annat än jaget. Hon tvingas förhålla sig till Sanningen.

Finns det något som hindrar oss från att växa i sanning och tro? Finns det något som håller oss borta från sanningen; från Kyrkans gemenskap? Ja, det finns det. Oro, är ett sådant hinder.

Vad är oro? Det är negerad ro; motsatsen till ro. Att vara orolig är alltså att vara icke lugn. Att vara rolig; ha det roligt, är att vara obekymrad; att leva obekymrat.

Jag kommer ihåg då jag som tolv-, trettonårig utbyteselev kom till Danmark för en veckas vistelse i en dansk familj. Värdfamiljens son och jag stimmade runt och modern i familjen utbrister: "ta det roligt!" Min första reaktion var att det är ju det vi gör.

Vi målar ofta upp hinder stora som berg; berg som hindrar oss att växa. Och på tal om konstiga språk, vilket det kristna ofta kan vara, så är det grekiska ordet för berg, 'óros' och inte sällan är de berg som hindrar oss just berg byggda på oro.

Femte söndagen i Påsktiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Oro är ett förtida uttag av något negativt som kan inträffa i en odefinierbar framtid och kanske dessutom aldrig inträffar. Oron är dessutom det vi många gånger väljer på bekostnad av tillit och sanning. Hur konstigt det än låter.

Vi hörde i dagens evangelium att ”när han kommer [alltså Hjälparen, Helig Ande], skall han låta världen få veta sanningen”. Vi skall få veta sanningen om synd; om rättfärdighet och om dom.

När vi då, som Kyrka, står här. När vi då som kristna står inför Kristus Sanningen. Och när vi vet att om vi av olika anledningar, kanske av oro, väljer att inte leva i Kristus nu, utan väljer att skjuta upp det till morgondagen; då är det dags att ifrågasätta vårt gudagivna förstånd. Då är det människan själv, eller ännu värre: den onde, som bygger detta berg.

Detta kan låta hårt. Inte alls sådär gulligt som vi gärna vill ha det, ja kanske till och med okristligt. Men sanningen är sällan gullig. Sanningen är just bara sann.

När jag läser dagens evangelium på engelska (KJV) så är Hjälparen omnämnd som ’comforter’, Tröstaren, livgivaren.

Hur vet jag att Anden, Hjälparen, Tröstaren verkar i mig? Ett är säkert: Gud vill dig. Därför verkar han, genom Anden i dig. Det är inte bara en förklaring baserad på logik. Det är ett löfte. Du märker Anden genom att våga lyssna. För att lyssna krävs att välja bort oron; välja bort allt som stör och distraherar. Du lyssnar genom bönen i samtalet med Gud.

När jag möter sanningen och så tror att det är sanningen jag har mött. Då väntar jag inte till morgondagen med att lita på den. När Hjälparen säger till hjärtat att nu är det dags, då är det bara att ta sitt kors och ge sig hän och att lita till Herren.

Slutligen måste jag återvända till min danska värdfamiljs mamma. Hennes budskap när vi var alldeles uppskruvade och oroliga var: Ta det roligt – Ta det lugnt!

Ha tillit till sanningen. Det blir bra. Var inte rädda. Tro. Och väx!